

UIT DE GOOT GEKROPEN

Dick Trubendorffer was in de jaren tachtig een geslaagde ondernemer. Coke en drank gaven hem dat extra zetje. Tot ze hem bijna over de rand duwden. Nu coacht hij verslaafde mensen.

door Hanny Roskamp | fotografie Peter Pakyis

'Ik wist niet dat leven zonder drank en drugs zo mooi kon zijn'

'Ik ging naar huis. Daar had ik nog een zakje coke. Ik pakte een fles wodka uit de koelkast en dacht: 'ik maak er een eind aan'. Ik dronk eerst de fles halfleeg en snoof vervolgens een gigantische hoeveelheid coke. Ik pakte mijn pistool, om mezelf door het hoofd te schieten. Ik durfde niet. Ik dronk de rest van de wodka om meer moed te verzamelen. Ik liep naar de wastafel om water te halen. Ik keek in de spiegel. Ik zag een krankzinnige en begon mezelf uit te schelden voor lafaard. Mijn hoofd sloeg ik stuk tegen de spiegel. Alles zat onder het bloed. Toen kwam ineens de hond eraan, met in zijn bek de levelingspop van mijn dochtertje.'

Eerste glas, eerste snuif

Vijftien jaar daarvoor was ik een normale, Amsterdamse puber. Ik was de oudste uit een gezin met drie kinderen. Mijn moeder was achttien toen ze me kreeg en pa was alcoholist, dus allebei waren ze emotioneel niet rijp genoeg om een kind op te voeden. Als puber ging ik me isoleren, werd een *einzelgänger*. Ik voelde me eenzaam en anders dan anderen. Om te ontsnappen verzong ik mooie verhalen in mijn hoofd. Van een heel emotioneel kind veranderde ik in een rationeel kind. Voortdurend had ik conflicten met leraren, maar toch haalde ik de hoogste uitslag bij de CITO-toets. Mijn verstand was goed, maar ik verzette me tegen autoriteit op het lyceum. Uiteindelijk maakte ik met hangen en wurgen de HAVO af. In die periode dronk ik op oudejaarsavond met mijn familie mijn eerste glas wijn. Ik merkte al snel dat een drankje hielp om de scherpe kantjes eraf te halen. Mijn angst om met mensen om te gaan verdween na een paar glazen cola-cognac. Ook werd ik er minder introvert van, wat erg welkom was in de omgang met het andere geslacht. Eigenlijk had het gevoel van welbehagen van een eerste glas bij mij een alarmbel moeten doen rinkelen. Het was voor mij meteen al meer dan een borrel; het was een medicijn. Rond mijn zeventiende werd ik een echt feestbeest. Ik begon samen met vrienden feestjes te organiseren en elk weekend ging ik wel een keer stappen. Ik had een enorm talent om situaties op te zoeken waar ik iets kon drinken. Ook dat was achteraf gezien een signaal dat er wat met me aan de hand was. In het eindexamenjaar kreeg ik een vriend die al een eigen bedrijf had en bakken geld verdiende. Hij reed een knappe auto en nam me mee naar dure dansclubs in het Sonesta en het Marriott (Amsterdamse hotels, red.). Een prima vlucht voor de thuissituatie, want mijn ouders gingen uit elkaar. Mijn moeder werd in korte tijd grijs. Mijn vader was haar nooit trouw geweest, mede door zijn alcoholmisbruik. Ik wilde absoluut niet op hem lijken, maar ondertussen ging ik steeds meer drinken en nam mijn verantwoordelijkheden niet meer serieus. Ik wilde nog maar één ding: geld verdienen. Ik moet onbewust gedacht hebben dat ik zo die manier van leven met uitgaan en drank in stand kon houden. Als ik maar geld genoeg had, hoefde ik niet te dealen met de deprimerende, banale realiteit. Ik ontmoette mijn eerste vrouw. Haar vader was fysiotherapeut, dat leek mij ook wel wat. Ik begon de studie, maar het ging me niet snel genoeg. Dus ik stopte na een jaar en ging in zaken. Met wat geleend